

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A II-A PENALĂ

DOSAR NR. 6639/3/2018
Număr în format vechi (909/2019)

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 03.06.2019

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: A.B.C

JUDECATOR: D.E.F

GREFIER: G.H.I

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București - a fost reprezentat de **procuror J.K.**

Pe rol soluționarea cauzei penale având ca obiect contestația formulată de persoana condamnată L.M.N împotriva sentinței penale nr.2646/27.12.2018, pronunțată de Tribunalul București – Secția I a Penală în dosarul nr.6639/3/2018.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns contestatorul L.M.N, personal, aflat în stare de detenție și asistat de apărătorul ales, avocat O.P., în baza împuternicirii avocațiale nr.4053190/2019, emisă de Baroul București.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Avocatul ales al contestatorului L.M.N arată că din discuția cu contestatorul a reieșit că acesta dorește revenirea de către instanță asupra probei solicitate la termenul anterior, în sensul admiterii acesteia.

Arată că în mare parte argumentele pentru care face o astfel de solicitare sunt aceleași cu cele prezentate la termenul anterior, respectiv prev. art. 6 CEDO, art. 13 CEDO și art. 10 C.p.p., faptul că instanța de fond în mare parte s-a bazat pe această minută, care nu a fost adusă la cunoștința contestatorului, iar considerentele acelei hotărâri conduceau la cu totul altă concluzie. Cu atât mai mult insistă în cerere cu cât acea minută intră în conflict cu altă minută avută în vedere de către ICCJ, din data de 04-05 iunie 2015, referindu-se la minuta întâlnirii reprezentanților ICCJ cu președinții Curților de Apel la Brașov.

Reprezentantul Ministerului Public arată că instanța de judecată s-a pronunțat și din acest punct de vedere nu vede utilitatea atașării acestui înscris, instanța urmând să judece având în vedere dispozițiile legale și nu minutele doctrinare care se realizează cu ocazia întâlnirilor profesionale.

Contestatorul L.M.N consideră că este important ca instanța să cunoască ce s-a întâmplat pe fondul cauzei, precizând că un anumit judecător a considerat că temeiul invocat, prev. art. 598 alin. 1 lit. d ultima teză C.p.p., acoperă cererea, trecând peste admisibilitate, a admis în mai multe ședințe de judecată administrarea de probe, chiar instanța s-a implicat, corespondând cu Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, administrând toate probele și stabilind legea aplicabilă.

Consideră că ghinionul său a fost ca judecătorul cauzei să promoveze la o altă instanță, astfel că judecătorul care a preluat cauza, fără să pună în discuția părților, în nicio ședință de judecată, încălcând dispozițiile privind un proces echitabil, contradictorialitatea și egalitatea de arme, a motivat că această contestație formulată nu este întemeiată datorită

temeiului invocat, considerând cu nu poate fi acordat din oficiu, nu că nu există dreptul la beneficiu, în opinia sa, prev. art. 19 nefiind o vacanță, ci un drept, în motivare făcând trimitere la o minută care nu se găsește, nu este publică, respingând cererea ca neîntemeiată.

Pentru acest motiv, la acest moment, apreciază că pentru a avea dreptul la o cale de atac trebuie să cunoască conținutul minutei menționate de judecător, pentru a înțelege cărui fapt, după multe ședințe de judecată, o instanță a considerat că există un temei, a administrat probe, s-a ajuns ca acea instanță să nu se pronunțe pe fondul cererii, pe acest drept pe care îl solicită și a respins ca neîntemeiată contestația.

Arată că nu poate avea dreptul împlinit pentru a exercita această cale de atac, în condițiile în care nu se poate raporta fizic la un document care stă la baza contestației.

Pentru acest aspect a îndrăznit să reitereze cererea, fiind prezent la acest termen de judecată și cunoscând în detaliu ce s-a întâmplat, solicitând ca instanța să aprecieze că trebuie să se solicite și să se depună la dosarul cauzei această minută sau să comunice că aceasta nu există, având astfel posibilitatea să își construiască altfel apărarea.

Curtea, deliberând, respinge solicitarea reiterată la acest termen de judecată, privind atașarea minutei la care face referire contestatorul. Prezenta contestație va fi soluționată de Curte în raport de dispozițiile legale, minutele pe care contestatorul le menționează nu au forță obligatorie, ele reprezintă numai niște păreri ale participanților la întâlnirile respective, iar menționarea minutei respective în motivarea pe care contestatorul o contestă nu face necesară atașarea acesteia la dosarul cauzei.

Avocatul ales al contestatorului L.M.N arată că dorește să formuleze o cerere prin care solicită, în temeiul prev. art. 475 și urm. din Codul de procedură penală, sesizarea ICCJ - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept pentru pronunțarea unei hotărâri care să dea o rezolvare de principiu următoarei chestiuni: Dacă dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 (publicată în M.Of. nr. 964/28.12.2002) sunt aplicabile și pe calea contestației la executare, în temeiul art. 598 alin. 1 lit. d C.p.p., fiind vorba despre o cauză de micșorare a pedepsei.

Solicită să se observe că este admisibilă o astfel de cerere, având în vedere disp. art. 475 C.p.p., că există o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, că ICCJ nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare chestiunea de drept pusă în discuție și că dosarul nr. 6639/3/2018 se află pe rolul Curții de Apel București în contestație împotriva sentinței penale nr.2646/27.12.2018, fiind ultima cale de atac.

Curtea acordă cuvântul pe îndeplinirea condițiilor privind sesizarea ICCJ- Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept cu cererea la care a făcut referire apărarea.

Reprezentantul Ministerului Public arată că prev. art. 475 C.p.p. fac vorbire de cursul judecătii, un complet de judecată al ICCJ, al curții de apel sau tribunalului investit cu soluționarea cauzei, în interpretarea sa fiind vorba de soluționarea pe fond a cauzei și nu de judecarea unei contestații la executare, prin urmare cererea nu este admisibilă.

Contestatorul L.M.N consideră că este ultima cale de atac pe care o exercită, soluția fiind definitivă, apreciind că se impune acoperirea rigorilor unui proces echitabil, dorind să fie sigur înainte de a formula concluzii pe fond.

Arată că instanța de fond nu s-a pronunțat pe materialul probator administrat în vederea acordării acestui beneficiu, care este un drept, ajungând să se judece în calea de atac, într-un singur grad de jurisdicție pe fondul cauzei, ceea ce înseamnă încălcarea dreptului la apărare.

Solicită pronunțarea cu privire la soluția fondului, desființarea acesteia și trimiterea cauzei spre rejudecare pentru respectarea celor două grade de jurisdicție.

Pentru acest motiv, apreciază că se impune ca ICCJ să stabilească dacă este întemeiată, dacă acesta este temeiul pentru acordarea beneficiului sau nu, în condițiile date pe acest caz, care are o particularitate.

Arată că toate probele în ceea ce privește plângerea penală depusă, în sensul că beneficiază de prev. art. 19, sunt depuse la dosar încă din anul 2005, fiind audiat ca martor de 5 ori după 11 ani cu privire la un prejudiciu pe care l-a reclamat, în cuantum de 1 miliard de dolari, prejudiciu cunoscut de organele de urmărire penală, timp în care soluțiile pe care le vizează au rămas definitive, nefiind culpa sa, ci a organelor de urmărire penală. Or, din acest punct de vedere instanța de fond a spus că are dreptul, însă trebuia să își exercite acest drept până la rămânerea definitivă a sentinței de condamnare.

Arată că a invocat legea veche care producea efecte în anul 2005, cea care spune că fără calitate procesuală beneficiază de prev. art. 19 în condițiile date.

Ținând cont de particularitățile acestui dosar, apreciază că se impune ca ICCJ să se pronunțe asupra aspectului invocat, astfel încât să nu existe un arbitrar al Curții de Apel, minuta la care a făcut referire instanța de fond fiind totuși a Curții de Apel.

Curtea rămâne în pronunțare pe cererea de sesizare a ICCJ, urmând a nu se fixa un termen în prezenta cauză, arătând că în funcție de soluția dată, va fi fixat termen în cauză în continuare sau nu.

C U R T E A,

Având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art. 391 alin. 1 Cod procedură penală, urmează să stabilească termen pentru pronunțare la data de 10.06.2019.

Pentru aceste motive,

DISPUNE:

Stabilește termen pentru pronunțare la data de 10.06.2019.

Pronunțată în ședință publică, azi, 03.06.2019.

Președinte,
A.B.C

Grefier,
G.H.I

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A II-A PENALĂ

DOSAR NR. 6639/3/2018
Număr în format vechi (909/2019)

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 10.06.2019

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: A.B.C

JUDECATOR: D.E.F

GREFIER: G.H.I

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București - a fost reprezentat de **procuror J.K. .**

Pe rol pronunțarea pe cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în cauza penală având ca obiect contestația formulată de persoana condamnată L.M.N împotriva sentinței penale nr.2646/27.12.2018, pronunțată de Tribunalul București – Secția I a Penală în dosarul nr.6639/3/2018.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 03.06.2019, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, parte integrantă din prezenta, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, în baza art.391 alin.1 Cod proc.pen., a stabilit pronunțarea la data de 10.06.2019, când a dispus următoarele:

CURTEA,

Având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art. 391 alin. 2 Cod procedură penală, urmează să amâne pronunțarea la data de 21.06.2019.

Pentru aceste motive,

DISPUNE:

Stabilește termen pentru pronunțare la data de 21.06.2019.

Pronunțată în ședință publică, azi, 10.06.2019.

Președinte,
A.B.C

Grefier,
G.H.I

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A II-A PENALĂ

DOSAR NR. 6639/3/2018
Număr în format vechi (909/2019)

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 21.06.2019

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: A.B.C

JUDECATOR: D.E.F

GREFIER: G.H.I

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București - a fost reprezentat de **procuror J.K. .**

Pe rol pronunțarea pe cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, în cauza penală având ca obiect contestația formulată de persoana condamnată L.M.N împotriva sentinței penale nr.2646/27.12.2018, pronunțată de Tribunalul București – Secția I a Penală în dosarul nr.6639/3/2018.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 03.06.2019, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, în baza art.391 Cod proc.pen., a stabilit pronunțarea la data de 10.06.2019, când a amânat pronunțarea la data de 21.06.2019, dată la care a dispus următoarele:

CURTEA,

Având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art. 391 alin. 2 Cod procedură penală, urmează să amâne pronunțarea la data de 26.06.2019.

Pentru aceste motive,

DISPUNE:

Stabilește termen pentru pronunțare la data de 26.06.2019.
Pronunțată în ședință publică, azi, 21.06.2019.

**Președinte,
A.B.C**

**Grefier,
G.H.I**

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI - SECȚIA A II-A PENALĂ

DOSAR NR. 6639/3/2018

Număr în format vechi (909/2019)

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 26.06.2019

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE: A.B.C.

JUDECATOR: D.E.F.

GREFIER: G.H.I.

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București - a fost reprezentat de **procuror J.K.**

Pe rol pronunțarea pe cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în cauza penală având ca obiect contestația formulată de persoana condamnată L.M.N împotriva sentinței penale nr.2646/27.12.2018, pronunțată de Tribunalul București – Secția I a Penală în dosarul nr.6639/3/2018.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 03.06.2019, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, în baza art.391 Cod proc.pen., a stabilit pronunțarea la data de 10.06.2019, când a amânat pronunțarea la data de 21.06.2019 și ulterior la data de 26.06.2019, când a dispus următoarele:

CURTEA,

Analizând actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Expunerea succintă a cauzei

Prin **sentința penală nr. 2646/27.12.2018 pronunțată de Tribunalul București – Secția I a Penală** în dosarul nr. 6639/3/2018, în baza art. 598 alin. 1) lit. d) Cod procedură penală a fost respinsă ca neîntemeiată contestația la executare formulată de contestatorul-condamnat L.M.N iar în baza art. 585 alin.1 lit. a Cod procedură penală a fost admisă cererea de contopire a pedepselor și i-a fost dată acestuia, spre executare, pedeapsa rezultantă de 14 ani închisoare.

În motivarea hotărârii menționate, prima instanță a reținut, în ceea ce privește **contestatia la executare** formulată de petentul contestator L.M.N, privind incidența dispozițiilor art. 19 din Legea nr.682/2002, că prin aceasta se urmărește reducerea pedepselor aplicate condamnatului în temeiul cauzei speciale de reducere a pedepsei, prevăzute de art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor.

S-a arătat că potrivit art.598 alin.1, lit. d Cod procedură penală, se poate formula contestație împotriva executării hotărârii penale, când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei.

Potentul contestator a fost condamnat la pedeapsa rezultantă de 12 ani închisoare, prin sentința penală nr. 809/F din 28.11.2011, pronunțată de Tribunalul București secția a II-a penală, în dosarul nr. 36794/3/2005, rămasă definitivă prin decizia penală nr.1207/A/14.10.2014 a Curții de Apel București - Secția a II-a Penală, precum și la pedeapsa

rezultantă de 14 ani închisoare, prin sentința penală nr.2858/16.12.2014 pronunțată de Tribunalul București Secția I Penală, în dosarul nr.28726./3/2006, rămasă definitivă prin decizia penală nr.862/A/08.06.2015 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a II-a Penală.

Petentul a susținut că anterior soluționării definitive a proceselor penale derulate împotriva sa, a formulat un denunț, în data de 13.10.2005, înregistrat la dosarul penal nr. 111/D/P/2004, iar prin ordonanța din 13.06.2006 s-a dispus disjungerea cauzei ce a făcut obiectul denunțului și s-a dispus continuarea cercetărilor într-un dosar penal nou format, respectiv 225/D/P/2006.

Tribunalul a reținut că potrivit art. 19 din legea nr. 682/2002, persoana care are calitatea de martor, în sensul art. 2 lit. a) pct. 1, și care a comis o infracțiune, iar înaintea sau în timpul urmăririi penale ori al judecării denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit astfel de infracțiuni beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.

S-a mai arătat că pe calea contestației la executare se pot invoca doar aspecte ce vizează executarea pedepsei și nu se poate efectua vreo reindividualizare judiciară, situație ce presupune o reanalizare a fondului cauzei și încălcarea principiului autorității de lucru judecat. Instituția contestației la executare nu este o cale de atac extraordinară, ci este un mijloc procesual, cu caracter jurisdicțional, care poate fi folosit înainte de punerea în executare a hotărârii penale definitive - dacă s-a ivit un incident prevăzut de lege până în acest moment, în cursul executării pedepsei - dacă incidentul s-a ivit în perioada executării și chiar după ce s-a executat pedeapsa, dar în legătură cu executarea ei, fiind, prin urmare, un mijloc procesual de a se asigura punerea în executare a hotărârii penale definitive în conformitate cu legea, prin aplicarea acelor dispoziții de drept penal și de drept procesual penal care se referă la executarea unei condamnări penale, astfel că pe calea contestației la executare nu se poate schimba sau modifica soluția care a căpătat autoritate de lucru judecat.

S-a mai susținut că prin minuta întâlnirii de unificare a practicii judiciare în materie penală și în materia executării pedepselor și a măsurilor privative de libertate organizată la nivelul Curții de Apel București și a instanțelor arondate, aferentă trimestrului I 2018, din 11.04.2018, s-a stabilit cu majoritate de voturi că este inadmisibilă valorificarea denunțului pe calea contestației la executare, în sensul reducerii la jumătate a limitelor de pedeapsă, în această etapă execuțională, constatându-se că articolul 19 din Legea nr. 682/2002 nu este o cauză de micșorare a pedepsei apărută după rămânerea definitivă a unei sentințe, ci o cauză specială de reducere a pedepsei, cu aplicabilitate temporară, până la data rămânerei definitive a hotărârii de condamnare.

Astfel, contestația la executare vizează nelegalitatea ce s-ar constata prin punerea în executare a hotărârii penale, iar nu legalitatea sau netemeinicia hotărârilor penale definitive iar prin contestația la executare pot fi vizate exclusiv aspecte ce se referă la executarea hotărârii intrate în putere lucrului judecat fără a se putea aduce modificări în ceea ce privește soluția.

Acest mijloc procedural prin care se rezolvă incidentele privind executarea, art. 598 Cod procedură penală a prevăzut expres cazurile în care poate fi folosită contestația la executare. Prin limitarea acestor cazuri, legiuitorul a urmărit să nu transforme acest mijloc procedural într-o cale prin care să se împiedice procedura normală de punere în executare a hotărârilor penale definitive.

Având în vedere natura juridică a instituției contestației la executare, precum și cazurile în care se poate folosi acest procedeu jurisdicțional pentru rezolvarea incidentelor legate de punerea în executare a hotărârilor penale definitive, ***Tribunalul a arătat că nici aplicarea prevederilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 nu poate fi invocată pe calea contestației la***

executare, întrucât aceste chestiuni nu se încadrează în nici unul dintre cazurile prevăzute în art. 598 Cod penal.

Astfel, în condițiile în care prevederile art. 19 din Legea nr. 682/2002 constituie un caz de modificare a limitelor pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea pentru care este cercetat cel ce invocă împrejurarea facilitării identificării și tragerii la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit astfel de infracțiuni, rezultă că incidența acestor dispoziții legale poate fi invocată numai cu ocazia judecării cauzei în fond sau în căile ordinare de atac, astfel ca instanța să poată aprecia dacă în raport cu denunțul formulat s-au putut descoperi și trage la răspundere penală persoanele care au săvârșit infracțiunile arătate de denunțator, în niciun caz pe calea contestației la executare, după ce denunțatorul a fost condamnat printr-o hotărâre definitivă și se află deja în executarea pedepsei.

Acest lucru reiese și din modul în care este redactat art. 19 din Legea nr. 682/2002, sintagma „beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege” arătând că această reducere este aplicabilă doar până la pronunțarea unei soluții definitive de condamnare, având în vedere că până la acest moment minimul și maximul special se reduc la jumătate, doar judecătorul fondului fiind cel care poate individualiza pedeapsa înăuntrul acestor limite reduse.

În concret, prin admiterea unei asemenea contestații la executare, instanța de executare s-ar substitui judecătorului fondului întrucât după descontopirea pedepsei rezultante în pedepsele componente, ar putea aplica, la alegere, pedepse situate între minimul și maximul special prevăzute de lege, reduse la jumătate, procedând astfel la o nouă individualizare judiciară a pedepselor concurente.

În acest sens, invocarea aplicării prevederilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 nu se circumscrie cazului de contestație la executare invocat de către petentul condamnat – cel prevăzut de art. 598 alin. 1 lit. d Cod procedură penală, acest caz de reducere la jumătate a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită de denunțator, neconstituind o cauză de micșorare a pedepsei în sensul cazului de contestație la executare analizat. Beneficiul pe care legiuitorul în conferă denunțatorului potrivit textului de lege menționat nu reprezintă o cauză de micșorare a pedepsei, ci o cauză specială de reducere a pedepsei, cu aplicabilitate până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

A considera că după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, instanța de executare ar putea proceda la o nouă individualizare judiciară a pedepselor prin reținerea dispozițiilor art.19 din Legea nr.682/2002 ar aduce atingere puterii de lucru judecat de care se bucură sentința penală de condamnare, aspect inacceptabil. Principiul securității raporturilor juridice implică respectarea principiului res iudicata, neputând fi acceptate modalități deghizate având ca finalitate redeschiderea unei proceduri definitiv tranșate.

Chiar dacă s-ar considera cauza specială de reducere a pedepsei reglementată în cuprinsul art. 19 din Legea nr. 682/2002 ca fiind un caz de micșorare a pedepsei, tot nu ar fi aplicabil cazul de contestație la executare reglementat de art. 598 alin. 1 lit. d Cod procedură penală, întrucât cazurile de micșorare a pedepsei trebuie să apară ulterior dobândirii autorității de lucru judecat. Or, art. 19 din Legea nr. 682/2002 nu este o cauză de micșorare a pedepsei apărută după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, ci, o cauză specială de reducere a pedepsei cu aplicabilitate până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.

În acest sens, Tribunalul a reținut că aplicarea dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 referitoare la beneficiul reducerii la jumătate a limitelor de pedeapsă reprezintă în esență o chestiune de fond care trebuie a fi avută în vedere la individualizarea judiciară a pedepsei, neputând fi invocată pe calea contestației la executare, cererea formulată de petent fiind respinsă ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe a formulat **contestație Ministerul Public** pe aspecte care țin însă de contopirea efectuată de prima instanță și **petentul** L.M.N care a criticat atât modalitatea de soluționare a contestației la executare cât și soluția dată cu privire la cererea de contopire.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a II a Penală la data de 01.04.2019 sub nr. 6639/3/2018.

Cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție potrivit dispozițiilor art. 475 Cod procedură penală a fost formulată în cauză de contestator L.M.N care a făcut referire la denunțul formulat și la soluția data de prima instanță cu privire la contestația la executare formulată.

Astfel, referitor la denunțul formulat, petentul a arătat că prin informații și date cu caracter determinant a facilitat, inițial fără a avea calitate procesuală în cauză, identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane în dosarul penal nr. 225/D/P/2006, format în urma plângerii penale și a materialului probator depus în susținerea acesteia, fiind îndeplinită condiția prevăzută la art. 2 lit. a) pct. 2 din Legea nr. 682/2002 publicată în Monitorul Oficial nr. 964 din data de 28 decembrie 2002. Ulterior, a primit calitate de martor în condițiile Codului de Procedură Penală, fiind astfel îndeplinită și condiția prevăzută la art. 2 lit. a) pct. 1 din Legea nr. 682/2002, publicată în Monitorul Oficial nr. 964/28 decembrie 2002.

Contestatorul a mai arătat că a stăruit pe tot parcursul celor 13 ani de anchetă, cu privire la cuantumul prejudiciului și la obligativitatea luării măsurilor asigurătorii, ceea ce s-a dispus în cele din urmă, recuperarea fiind perfect sustenabilă, la finele procesului. Declarațiile de martor au fost valorificate de Parchet, venind în completarea materialului probator administrat în cauză, conform adresei nr. 616/11-1/2018 din data de 21.03.2018.

Potentul a mai arătat cu privire la denunțul formulat că nu l-a putut valorifica în niciuna dintre cauzele în care a fost condamnat definitiv în condițiile în care urmărirea penală în cauza în care a formulat denunțul a durat excesiv.

În acest context, petentul a mai arătat că dispozițiile art.19 din Legea 682/2002 sunt aplicabile și pe calea contestației la executare, în temeiul art. 598 alin. 1 lit. d Cod procedură penală, fiind vorba despre o cauză de micșorare a pedepsei.

S-a mai arătat că aceasta opinie este împărtășită și de jurisprudența Curții de Ape București Secția I penală, fiind indicată Decizia penală nr. 180/27.04.2018, pronunțată de această instanță în dosarul nr. 12674/3/2017, susținându-se că același aspect a fost reținut și în minuta întocmită cu prilejul întâlnirii reprezentanților Înaltei Curți de Casație și Justiție cu președinții secțiilor penale ale Curților de Apel care a avut loc la Brașov, 4-5 iunie 2015.

În minuta menționată s-a reținut că problema juridică supusă dezbaterii a fost aceea a aplicării beneficiului reducerii la jumătate a limitelor pedepsei persoanele care au calitatea de martori, indiferent dacă au comis o infracțiune gravă sau nu, și care prin declarațiile lor furnizează informații și date cu caracter determinant în aflarea adevărului cu privire la infracțiuni grave sau care contribuie la prevenirea producerii ori la recuperarea unor prejudicii deosebite ce ar putea fi cauzate prin săvârșirea unor astfel de infracțiuni. În situația în care dosarul format ca urmare a denunțului durează mai mulți ani, timp în care denunțatorul este împiedicat să se bucure de acest beneficiu, în situația materializării denunțului, denunțatorul poate beneficia pe calea contestației la executare (art. 598 alin. 1 lit. d teza a II-a Cod procedură penală - orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei).

Art. 19 din Legea nr. 682/2002 prevede că persoana care are calitatea de martor, în sensul art. 2 lit. a) pct. 1, și care a comis o infracțiune gravă, iar înaintea sau în timpul urmăririi penale ori al judecății denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit astfel de infracțiuni beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege. Sunt impuse astfel de către legiuitor două

condiții care trebuie întrunite cumulativ pentru ca cel în cauză să poată beneficia de aceste dispozițiile legale: denunțul să fie făcut înaintea sau în timpul urmăririi penale ori al judecății; prin acesta să se faciliteze identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit infracțiuni grave.

Prin decizia Curții Constituționale din data de 26.02.2015 s-a constatat că soluția legislativă reglementată de art. 19 din Legea nr. 682/2002, care exclude de la beneficiul reducerii la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege persoana care are calitatea de martor, în sensul art. 2 lit. a) pct. 1 din lege, și care nu a comis o infracțiune gravă, este neconstituțională. Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat, în decizii de speță, că denunțatorul poate beneficia de reducerea cu jumătatea limitelor pedepsei în cazul formulării unui denunț doar dacă acesta s-a materializat în începerea urmăririi penale și trimiterea în judecată a persoanelor denunțate (decizia penală nr. 2148/25.06.2014). O astfel de interpretare restrânge în mod drastic numărul persoanelor ce ar putea fi beneficiare ale art. 19 din Legea nr. 682/2002, întrucât în dosarul format ca urmare a denunțului ancheta poate dura o perioadă îndelungată, iar faptul că nu a fost dispusă trimiterea în judecată a persoanelor vizate în denunț, deși nu îi este imputabil denunțatorului, îl împiedică pe acesta să se bucure de beneficiul pe care legea îl prevede.

Art. 19 din O.U.G. nr. 43/2002 conține aceleași condiții pentru reducerea cu jumătate a limitelor de pedeapsă. Potrivit acestui text, persoana care a comis una dintre infracțiunile atribuite prin prezenta ordonanță de urgență în competența Direcției Naționale Anticorupție, iar în timpul urmăririi penale denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit astfel de infracțiuni beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege. Printr-o decizie de speță (decizia penală nr. 57/A din 2 februarie 2015), Curtea de Apel Pitești a constatat incidența acestor prevederi legale chiar și în situația în care urmărirea penală a fost începută, nu și finalizată, reținând că art. 19 se aplică inculpaților din acea cauză având în vedere conduita acestora cooperantă, care a determinat și a susținut derularea de cercetări penale pentru comiterea unor infracțiuni de corupție de către alte persoane.

S-a arătat că în opinia participanților la întâlnire, dispozițiile art. 19 din Legea 682/2002 sunt aplicabile și pe calea contestației la executare, în temeiul art. 598 alin. 1 lit. d C.p.p., fiind vorba despre o cauză de micșorare a pedepsei. Aceasta a fost considerată singura cale de a interpreta legea în sensul aplicării, iar nu al neaplicării ei. S-a subliniat faptul că, pe această cale, nu se va face o nouă individualizare a pedepsei, ci doar se va verifica dacă aceasta se încadrează între limitele reduse și, în caz negativ, se va coborî până la maximul special redus, în ipoteza în care pedeapsa aplicată contestatorului depășește acest maxim, astfel cum a fost redus ca urmare a aplicării dispozițiilor art. 19 din Legea 682/2002.

Contestatorul a arătat că în cauză, în raport de aspectul solicitat prin cererea adresată Tribunalului București și de motivele arătate de prima instanță prin sentința penală contestată, se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, urmând a se stabili în ce măsură dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 pot fi interpretate ca reprezentând o cauză de micșorare a pedepsei, în sensul art. 598 alin.1 lit.d Cod procedură penală.

Referitor la admisibilitatea sesizării, contestatorul a făcut referire la dispozițiile art. 475 Cod procedură penală, arătându-se că există o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii iar aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare asupra chestiunii de drept în discuție. În plus, dosarul nr. 6639/3/2018 se afla pe rolul Curții de Apel București - Secția a II a Penala, în contestație împotriva sentinței penale nr. 2646/27 decembrie 2018, pronunțată de Tribunalul București - Secția I Penală în dosarul nr. 6693/3/2018.

Ministerul Public a apreciat ca inadmisibilă sesizarea formulată, pentru motivele consemnate în încheierea din data de 10.06.2019.

Curtea constată admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit dispozițiilor art.475 din Codul de procedură penală, reținând următoarele:

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea Înaltei Curți, curții de apel și a tribunalului, investite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Prin urmare, pentru a fi admisibilă o astfel de sesizare trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

În cauza de față se constată ca fiind îndeplinită condiția privind existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimă instanță, Curtea de Apel București - Secția a II a Penală fiind investită cu soluționarea unei contestații formulate de inculpatul Iancu Alexandru Marian împotriva sentinței penale nr.2646/27.12.2018, pronunțată de Tribunalul București – Secția I a Penală în dosarul nr.6639/3/2018.

Curtea apreciază că și cea de-a doua condiție, cu privire la problema de drept care trebuie să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii, este și ea îndeplinită.

Instanța consideră ca fiind îndeplinită și cea de-a treia cerință impusă de dispozițiile art.475 Codul de procedură penală, reținând că soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

Admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea ca **interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei**. În mod concret, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia Înaltei Curți pronunțată în procedura prevăzută de art. 476-477 din Codul de procedură penală să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal.

În cauza de față, dezlegarea care se solicită de către contestator a fi dată de Înalta Curte de Casație și Justiție are consecințe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei, de aceasta depinzând soluția dată asupra contestației la executare formulată de petent.

În aceste condiții, nu poate fi primită susținerea Ministerului Public în sensul că referirea din art. 475 Cod procedură penală la „cursul judecății” ar viza o judecată pe fond – apel într-o astfel de cauză - și ar exclude posibilitatea de a se formula o sesizare în baza textului menționat într-o procedură care vizează modalitatea de soluționare a unei contestații la executare.

Prin urmare, în raport de aspectele arătate, *Curtea apreciază ca fiind îndeplinite condițiile de admisibilitate privind sesizarea formulată de contestator.*

În condițiile în care prezentarea punctului de vedere al instanței pe aspectul pe care se realizează sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție ar reprezenta o exprimare clară a părerii legate de modalitatea de soluționare a contestației declarate de petent, Curtea apreciază că nu se impune menționarea în cuprinsul acestei încheieri a aprecierii completului pe chestiunea de drept pentru care se solicită Înaltei Curți să dea o rezolvare de principiu.

Dispozițiile completului de judecată

Față de considerentele anterior expuse, se va dispune, în temeiul art.476 alin.1 C.p.p. suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii pentru dezlegarea chestiunii de drept sesizate

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
DISPUNE:**

În baza art. 476 al. 1 rap. la art. 475 Cod procedură penală sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 pot fi interpretate ca reprezentând o cauză de micșorare a pedepsei, în sensul art. 598 alin.1 lit.d Cod procedură penală?

În baza art. 476 alin.2 Cod procedură penală dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept sesizate.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi, 26.06.2019.

**Președinte,
A.B.C**

**Grefier,
G.H.I**